BOSNA I HERCEGOVINA
URED ZA RAZMATRANJE ŽALBI
PODRUŽNICA/FILIJALA BANJA LUKA

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
КАНЦЕЛАРИЈА ЗА РАЗМАТРАЊЕ ЖАЛБИ
ФИЛИЈАЛА БАЊА ЛУКА

BOSNIA AND HERZEGOVINA
PROCUREMENT REVIEW BODY
BRANCH OFFICE BANJA LUKA

Број: ЈН2-02-07-1-574-9/26
Бања Лука, 21.5.2026. године

Канцеларија за разматрање жалби Босне и Херцеговине, Филијала Бања Лука у вијећу састављеном од чланова, Ервина Бибановића, као предсједника вијећа, Драгана Билића и Наташе Голић као чланова вијећа, рјешавајући по жалби понуђача "Дезинсекција" д.о.о. Бијељина, број 442/26 од 1.4.2026. године, изјављеној на Одлуку о избору најповољнијег понуђача, број 06-/1.01/0205-404.2-12/26 од 18.3.2026. године, уговорног органа Пореска управа Републике Српске, у отвореном поступку јавне набавке услуге „Набавка услуга провођења дезинфекције, дезинсекције и дератузације пословних простора Пореске управе Републике Српске", на основу члана 111. ст. (1) тачка ц) и ст. (10) Закона о јавним набавкама („Службени гласник БиХ", бр. 39/14, 59/22 и 50/24), на сједници вијећа, одржаној дана 21.5.2026. године, донијела је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

1. Жалба се одбија као неоснована.

2. Одбија се захтјев за повраћај уплаћених средстава на име накнаде за покретање жалбеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Дана 19.2.2026. године уговорни орган Пореска управа Републике Српске (у даљем тексту: уговорни орган) објавио је Обавјештење о набавци, број: 221-1-2-13-3-42/26 у отвореном поступку јавне набавке услуге „Набавка услуга провођења дезинфекције, дезинсекције и дератузације пословних простора Пореске управе Републике Српске".

Након проведеног поступка јавне набавке уговорни орган је донио Одлуку о избору најповољнијег понуђача, број 06-/1.01/0205-404.2-12/26 од 18.3.2026. године, против које је понуђач "Дезинсекција" д.о.о. Бијељина (у даљем тексту: жалилац) изјавио жалбу, број 442/26 од 1.4.2026. године, коју је уговорни орган у складу са чланом 100. став (5) Закона о јавним набавкама жалбу заједно са изјашњењем прослиједило Канцеларији за разматрање жалби, Филијала Бањалука.

Жалилац у жалби наводи:

- Да је уговорни орган у предметној тендерској документацији прописао достављање укупно 11 различитих изјава, од којих су, према мишљењу жалиоца, поједине без законског основа, декларативне природе и не представљају доказе о способности понуђача у смислу чл. 45–51. Закона о јавним набавкама. Посебно оспорава законитост захтјева за достављање Изјаве о ненарушавању тржишне конкуренције, наводећи да члан 45. став (5) Закона о јавним набавкама не прописује обавезу достављања такве изјаве, нити предвиђа да се непостојање колузије доказује формалном изјавом понуђача. Жалилац сматра да је уговорни орган незаконито „трансформисао" законску забрану постојања колузије у квалификациони услов, те да недостављање предметне изјаве не доказује постојање забрањеног споразума нити утиче на способност понуђача за извршење уговора. Даље истиче да је његова понуда била најнижа и суштински прихватљива, те да је уговорни орган поступио претјерано формалистички, супротно принципима пропорционалности, једнаког третмана и осигурања конкуренције из члана 3. Закона о јавним набавкама. Такође наводи да спорна изјава не представља доказ прописан Законом, већ додатни документ прописан тендерском документацијом, због чега није било основа да се недостављање исте третира као неиспуњавање квалификационих услова.

- Да понуда изабраног понуђача није правилна, јер су у изјавама из члана 45, 47. и 52. Закона о јавним набавкама, у рубрици „Изјаву дао", име и презиме овлашћеног лица уписани штампаним словима, а не својеручним потписом. Жалилац сматра да штампана слова не представљају потпис у правном смислу, јер не обезбјеђују аутентичност и индивидуализацију лица које даје изјаву, те да се ради о суштинском недостатку због којег је понуду требало одбацити као неправилну у смислу члана 68. Закона о јавним набавкама. У прилог својим наводима жалилац истиче да су предметне изјаве дате под пуном кривичном и материјалном одговорношћу, те да је потпис суштински елемент њихове правне ваљаности. Даље наводи да овјера надлежног органа не може отклонити недостатак својеручног потписа, нити се штампано исписано име и презиме може сматрати потписом у правном промету.

- Да постоје несагласности између података из референтне листе и потврда у погледу времена извршења уговора и исказане вриједности уговора, те да потврда број: 02-2/26 од 04.02.2026. године не садржи све елементе прописане чланом 48. став (3) Закона о јавним набавкама. Жалилац даље истиче да се у референтној листи наводе прецизни датуми извршења уговора, док се у потврди издаваоца услуга наводи само да су услуге вршене „током 2024. године" и „током 2025. године", због чега сматра да уговорни орган није могао поуздано утврдити да ли су референце у оквиру захтијеваног периода. Такође наводи да потврда не садржи јасну назнаку да ли су исказане вриједности са или без ПДВ-а, иако Закон препознаје вриједности без ПДВ-а. У односу на референцу која се односи на Град Зворник, жалилац истиче да се ради о оквирном споразуму у оквиру којег су реализовани појединачни уговори, али да ниједан појединачни уговор није достигао минималну вриједност тражену тендерском документацијом. Поред наведеног, жалилац указује да је печат изабраног понуђача прекрио дио потписа и

печата издаваоца потврде, због чега се, по његовом мишљењу, не може утврдити аутентичност документа. Такође изражава сумњу у истинитост саме потврде, позивајући се на наводна сазнања да је издавалац потврде одјавио складишни простор, као и да није располагао одговарајућим рјешењем надлежног министарства. Сматра да је уговорни орган био дужан поступити у складу са чланом 68. став (3) Закона о јавним набавкама и затражити појашњење или оригиналну документацију.

Жалилац предлаже да се предметна жалба усвоји, те да се Одлука о избору најповољнијег понуђача стави ван снаге, врати поступак у фазу поновне евалуације понуда у оквиру ког ће испитати све наводе из ове жалбе, те сачини Записник о поновном прегледу и оцјени понуда, на основу ког ће дати препоруку директору Уговорног органа да донесе нову законту Одлуку о избору најповољнијег понуђача.

Актом број 06-1.01/0205-404.2-12/26 од 8.4.2026. године, уговорни орган је, у складу са одредбом члана 100. Закона о јавним набавкама, доставио Канцеларији за разматрање жалби Босне и Херцеговине – филијала Бања Лука, изјашњење на наводе жалбе, заједно са цјелокупном документацијом која се односи на предметни поступак јавне набавке. У наведеном акту констатовано је да је предметна жалба неоснована, те да су сви жалбени наводи засновани на површном нравном закључивању и тенденциозном приступу у сагледавању одредби Тендерске документације.

У складу са чланом 94. став (3) Закона о јавним набавкама, жалилац је актом овог органа број ЈН2-02-07-1-574-3/26 од 27.04.2026. године обавијештен о изјашњењу уговорног органа, те му је омогућено да се о истом изјасни. Увидом у спис предмета утврђено је да је жалилац благовремено доставио одговор на изјашњење уговорног органа, у којем је навео да у цијелости остаје при свом жалбеном наводу.

Прије упуштања у разматрање жалбених навода овај орган је утврдио да је жалба допуштена, благовремена, изјављена од стране овлаштеног лица и од лица које има активну легитимацију, све у складу са чланом 109. Закона о јавним набавкама.

Овај орган је утврдио да су испуњени и формални услови за рјешавање по жалби у складу са члановима 105. и 108. став (3) ЗЈН.

Жалба је неоснована.

Овај орган је увидом у достављену документацију, те анализом сваког доказа појединачно и у њиховој међусобној вези, а у односу на жалбене наводе и прописани законски поступак, утврдио да је жалба неоснована.

Жалилац у **првом жалбеном наводу** истиче да је уговорни орган у предметној тендерској документацији прописао достављање укупно 11 различитих изјава, од којих су, према мишљењу жалиоца, поједине без законског основа, декларативне природе и не представљају доказе о способности понуђача у смислу чл. 45–51. Закона о јавним

набавкама. Посебно оспорава законитост захтјева за достављање Изјаве о ненарушавању тржишне конкуренције, наводећи да члан 45. став (5) Закона о јавним набавкама не прописује обавезу достављања такве изјаве, нити предвиђа да се непостојање колузије доказује формалном изјавом понуђача. Жалилац сматра да је уговорни орган незаконито „трансформисао" законску забрану постојања колузије у квалификациони услов, те да недостављање предметне изјаве не доказује постојање забрањеног споразума нити утиче на способност понуђача за извршење уговора. Даље истиче да је његова понуда била најнижа и суштински прихватљива, те да је уговорни орган поступио претјерано формалистички, супротно принципима пропорционалности, једнаког третмана и осигурања конкуренције из члана 3. Закона о јавним набавкама. Такође наводи да спорна изјава не представља доказ прописан Законом, већ додатни документ прописан тендерском документацијом, због чега није било основа да се недостављање исте третира као неиспуњавање квалификационих услова.

Уговорни орган у изјашњењу наводи да су тендерском документацијом јасно, прецизно и недвосмислено дефинисани услови за учешће у поступку, као и начин доказивања њихове испуњености, те да је изричито било прописано да су понуђачи дужни доставити и Изјаву о ненарушавању тржишне конкуренције. Истиче да је намјера уговорног органа била да од понуђача прибави изјаву о непостојању радњи које представљају основ за искључење у смислу члана 45. став (5) Закона, те да је предметна изјава представљала обавезан елемент понуде. Уговорни орган сматра да се не ради о безначајном формалном недостатку, већ о недостављању документа који је изричито захтијеван тендерском документацијом. Даље наводи да жалилац није тражио појашњење тендерске документације, нити је благовремено изјавио жалбу на исту, чиме је прихватио услове поступка. У погледу навода о погрешном позивању на члан 51. Закона, уговорни орган истиче да се радило о очигледној техничкој омашци која је исправљена измјеном тендерске документације, без утицаја на суштину постављених услова. Такође наводи да је поступио у складу са принципима из члана 3. Закона, јер су исти услови важили за све понуђаче, те да се цијена може разматрати искључиво код прихватљивих и потпуних понуда.

Жалилац у одговору на изјашњење уговорног органа остаје код навода из жалбе и истиче да уговорни орган не може сопственим актом уводити нове квалификационе услове који нису прописани Законом. Наводи да Закон таксативно прописује доказе којима се доказује способност понуђача, те да предметна изјава не представља доказ у смислу чл. 45–51. Закона. Посебно указује да је уговорни орган незаконито пребацио терет доказивања непостојања колузије на понуђача, иако је према Закону терет доказивања постојања забрањеног споразума на уговорном органу, односно надлежним органима. Даље наводи да је елиминација најповољније понуде због декларативне изјаве несразмјерна и супротна принципу економичности, те да велики број тражених изјава представља претјеран формализам и административно оптерећење понуђача.

Овај орган упућује на одредбу члана 3. Закона о јавним набавкама, којим су прописани основни принципи јавних набавки, члана 45. став (5) Закона, којим је прописано да

уговорни орган може искључити понуђача уколико утврди да је исти закључио споразум са другим понуђачем с циљем нарушавања тржишне конкуренције, чл. 45–51. Закона, којима су прописани услови и докази способности понуђача, као и члана 68. став (1) Закона, којим је прописано да уговорни орган одбацује понуду уколико понуђач није доставио тражене доказе или је доставио непотпуне доказе. Такође, релевантне су и одредбе тендерске документације којима је изричито прописано да недостављање било ког од тражених докумената и изјава представља разлог за одбацивање понуде као неприхватљиве.

Увидом у тендерску документацију утврђено је да је уговорни орган у тачки 3.30. прописао обавезу достављања Изјаве о ненарушавању тржишне конкуренције, те да је у тачки 6.2. и 6.3. тендерске документације јасно навео да ће понуда бити одбачена уколико понуђач не достави тражене доказе и изјаве. Неспорно је да жалилац предметну изјаву није доставио уз понуду. Такође је утврђено да жалилац није благовремено оспоравао одредбе тендерске документације, нити је тражио појашњење у погледу спорног захтјева, већ је подношењем понуде прихватио све услове прописане тендерском документацијом.

Разматрајући наводе жалбе, овај орган налази да су исти неосновани.

Наиме, према утврђеној пракси овог органа и Суда БиХ, тендерска документација представља обавезујући правни оквир поступка јавне набавке како за уговорни орган, тако и за понуђаче, те је уговорни орган дужан да понуде оцјењује искључиво на основу услова и захтјева прописаних тендерском документацијом. У ситуацији када понуђач не достави документ или изјаву која је тендерском документацијом изричито захтијевана као обавезан елемент понуде, таква понуда се сматра непотпуном и неправилном, без обзира на то да ли се ради о документу декларативне природе.

Овај орган налази да предметна изјава, иако декларативног карактера, представља документ који је уговорни орган јасно и недвосмислено захтијевао тендерском документацијом, уз изричито прописану посљедицу недостављања. Стога уговорни орган није имао могућност да накнадно занемари тај недостатак, јер би такво поступање било супротно принципу једнаког третмана понуђача из члана 3. Закона о јавним набавкама.

Неосновани су и наводи жалиоца да је уговорни орган незаконито „проширио“ доказе из чл. 45–51. Закона. Наиме, уговорни орган је овлашћен да у тендерској документацији ближе уреди начин доказивања испуњености услова и достављање одређених изјава ради заштите интегритета поступка јавне набавке, под условом да су такви захтјеви јасно прописани и једнако примјењиви на све понуђаче, што је у конкретном случају испуњено.

Такође, неосновано жалилац указује на претјеран формализам, јер уговорни орган није одбацио понуду због мањег техничког недостатка, већ због недостављања документа

који је тендерском документацијом био прописан као обавезан елемент понуде. Чињеница да је жалилац понудио најнижу цијену није од утицаја на другачију одлуку, будући да се критеријум цијене може примјењивати искључиво на понуде које су претходно оцијењене као потпуне и прихватљиве.

У погледу навода жалиоца о апсолутно битним повредама закона из члана 103. Закона, овај орган налази да у конкретном случају није утврђена неусклађеност тендерске документације са Законом у мјери која би довела до незаконите додјеле уговора или нарушавања основних принципа јавних набавки. Напротив, спорни услов је био јасан, познат свим понуђачима и једнако примјењиван на све учеснике у поступку.

Имајући у виду све наведено, овај орган налази да је уговорни орган правилно поступио када је понуду жалиоца оцијенио као неправилну и неприхватљиву због недостављања тражене Изјаве о ненарушавању тржишне конкуренције, те се предметни жалбени навод оцјењује као **неоснован**.

Жалилац у **другом жалбеном наводу** истиче да понуда изабраног понуђача није правилна, јер су у изјавама из члана 45, 47. и 52. Закона о јавним набавкама, у рубрици „Изјаву дао", име и презиме овлашћеног лица уписани штампаним словима, а не својеручним потписом. Жалилац сматра да штампана слова не представљају потпис у правном смислу, јер не обезбјеђују аутентичност и индивидуализацију лица које даје изјаву, те да се ради о суштинском недостатку због којег је понуду требало одбацити као неправилну у смислу члана 68. Закона о јавним набавкама. У прилог својим наводима жалилац истиче да су предметне изјаве дате под пуном кривичном и материјалном одговорношћу, те да је потпис суштински елемент њихове правне ваљаности. Даље наводи да овјера надлежног органа не може отклонити недостатак својеручног потписа, нити се штампано исписано име и презиме може сматрати потписом у правном промету.

Уговорни орган у изјашњењу наводи да је овај жалбени навод неоснован, јер начин уписа имена и презимена у рубрици „Изјаву дао" не утиче на правну ваљаност изјаве уколико је иста потписана од стране овлашћеног лица и овјерена од надлежног органа. Уговорни орган истиче да су спорне изјаве овјерене од стране надлежног органа Градске управе Зворник, те да нема основа да сумња у њихову аутентичност. Даље наводи да начин уписа имена и презимена представља технички аспект попуњавања обрасца који не доводи у питање садржај изјаве, идентитет потписника, нити испуњеност услова из тендерске документације.

У одговору на изјашњење уговорног органа, жалилац остаје код жалбених навода, истичући да уговорни орган погрешно изједначава административно попуњавање обрасца са правно релевантним чином потписивања документа. Жалилац поново наглашава да потпис мора представљати индивидуализован графички знак, те да штампана слова не могу имати функцију потписа. Такође истиче да чињеница да је

изабрани понуђач на другим документима користио својеручни потпис додатно указује да су спорне изјаве формално неисправне.

Чланом 53. став (1) Закона о јавним набавкама прописано је да је уговорни орган дужан припремити тендерску документацију у складу са одредбама закона и подзаконских аката, те обезбиједити потпуне информације о условима поступка. Чланом 68. став (4) Закона прописано је да је уговорни орган дужан одбацити понуду која није потпуна и која није у складу са захтјевима из тендерске документације.

Увидом у понуду изабраног понуђача утврђено је да су изјаве из члана 45, 47. и 52. Закона достављене у форми прописаној тендерском документацијом, да садрже све тражене елементе, те да су овјерене од стране надлежног органа. Такође је утврђено да је у рубрици „Изјаву дао" име и презиме овлашћеног лица уписано штампаним словима.

Овај орган налази да предметни недостатак не представља суштински недостатак који би понуду чинио неправилном. Наиме, из садржаја спорних изјава, као и из извршене овјере надлежног органа, неспорно произлази идентитет лица које је дало изјаву, као и воља тог лица да преузме одговорност за њен садржај. Само чињеница да је име и презиме у рубрици „Изјаву дао" уписано штампаним словима не доводи у питање аутентичност изјаве, нити представља недостатак због којег би понуду требало одбацити.

При томе, овај орган указује да ни Законом о јавним набавкама, нити тендерском документацијом није изричито прописан облик потписа, односно није прописано да потпис мора бити дат курзивним или одређеним графичким обликом рукописа. У пракси овог органа и Суда Босне и Херцеговине заузет је став да формални недостаци који не утичу на садржај понуде, идентитет понуђача, нити на могућност оцјене испуњености услова, не могу бити разлог за одбацивање понуде као неправилне. Посебно се цијени чињеница да су предметне изјаве овјерене од стране надлежног органа, чиме је потврђен идентитет лица које је изјаве дало.

Наводи жалиоца да се ради о непостојању потписа нису основани, јер из комплетне документације понуде несумњиво произлази ко је дао изјаве и у чије име су исте дате. Самим тим, није доведена у питање правна ваљаност предметних изјава, нити је угрожен принцип једнаког третмана понуђача.

Имајући у виду наведено, овај орган налази да је уговорни орган правилно оцијенио понуду изабраног понуђача као прихватљиву, те се предметни жалбени навод оцјењује као **неоснован**.

Жалилац у **трећем жалбеном наводу** оспорава валидност референтне листе и потврда о уредно извршеним уговорима достављених у понуди изабраног понуђача, наводећи да постоје несагласности између података из референтне листе и потврда у погледу времена извршења уговора и исказане вриједности уговора, те да потврда број: 02-2/26

од 04.02.2026. године не садржи све елементе прописане чланом 48. став (3) Закона о јавним набавкама. Жалилац даље истиче да се у референтној листи наводе прецизни датуми извршења уговора, док се у потврди издаваоца услуга наводи само да су услуге вршене „током 2024. године" и „током 2025. године", због чега сматра да уговорни орган није могао поуздано утврдити да ли су референце у оквиру захтијеваног периода. Такође наводи да потврда не садржи јасну назнаку да ли су исказане вриједности са или без ПДВ-а, иако Закон препознаје вриједности без ПДВ-а. У односу на референцу која се односи на Град Зворник, жалилац истиче да се ради о оквирном споразуму у оквиру којег су реализовани појединачни уговори, али да ниједан појединачни уговор није достигао минималну вриједност тражену тендерском документацијом. Поред наведеног, жалилац указује да је печат изабраног понуђача прекрио дио потписа и печата издаваоца потврде, због чега се, по његовом мишљењу, не може утврдити аутентичност документа. Такође изражава сумњу у истинитост саме потврде, позивајући се на наводна сазнања да је издавалац потврде одјавио складишни простор, као и да није располагао одговарајућим рјешењем надлежног министарства. Сматра да је уговорни орган био дужан поступити у складу са чланом 68. став (3) Закона о јавним набавкама и затражити појашњење или оригиналну документацију.

Уговорни орган у изјашњењу наводи да су жалбени наводи неосновани, паушални и без доказног упоришта. Истиче да је изабрани понуђач доставио референтну листу и потврде наручилаца на основу којих је Комисија извршила оцјену испуњености услова техничке и професионалне способности. Уговорни орган наводи да евентуалне разлике у начину приказа података, као што су исказивање периода извршења по датумима или описно, те исказивање вриједности са или без ПДВ-а, не представљају суштинске недостатке који доводе у питање валидност референци, јер је битно да је неспорно доказано да су уговори извршени. Такође истиче да Закон о јавним набавкама не прописује строго формализовану форму потврде, већ да је довољно да иста омогућава провјеру успјешно извршених уговора. У погледу навода који се односе на складишни простор и наводну неистинитост потврде, уговорни орган истиче да жалилац не доставља ниједан доказ којим би оспорио аутентичност и истинитост потврда, већ износи претпоставке и сумње. Такође наглашава да је изабрани понуђач техничку и професионалну способност доказао достављањем свих докумената тражених тендерском документацијом, укључујући рјешење надлежног министарства.

Жалилац у одговору на изјашњење уговорног органа остаје код жалбених навода, истичући да члан 48. став (3) Закона о јавним набавкама представља императивну норму и да потврда мора садржавати прецизне податке о времену извршења уговора. Наводи да без тачних датума уговорни орган није могао утврдити да ли су референце у оквиру траженог периода. Такође истиче да је документ физички нечитљив у дијелу потписа и печата издаваоца, те да је уговорни орган био дужан затражити оригинал документа или појашњење у складу са чланом 68. став (3) Закона. У погледу складишног простора и наводне одјаве истог, жалилац наводи да не оспорава техничку способност понуђача, већ истинитост садржаја потврде. Предлаже да се изврши увид у оригиналну документацију и затраже додатне информације од издаваоца потврде.

Овај орган упућује на одредбу члана 48. став (2) и (3) Закона о јавним набавкама, којим је прописано да се техничка и професионална способност може доказивати списком извршених уговора и потврдама о њиховом уредном извршењу, при чему потврда треба да садржи податке о уговорним странама, предмету уговора, вриједности, времену и мјесту извршења, те наводе о уредно извршеним уговорима. Одредбом члана 68. став (3) Закона о јавним набавкама, којима је прописано да уговорни орган може позвати понуђача да појасни документе или достави оригинале на увид у случају формалних недостатака који се могу отклонити.

Увидом у спис предмета, а посебно у понуду изабраног понуђача, утврђено је да је исти доставио референтну листу и потврде о уредно извршеним уговорима издате од стране наручилаца услуга. Из достављених потврда несумњиво произилази да су уговори реализовани, да су предмети уговора сродни предмету набавке и да су потврде издате од стране наручилаца услуга.

Утврђено је да потврде садрже податке о уговорним странама, предмету уговора, вриједности и времену извршења уговора, те наводе о уредном извршењу, због чега се не може прихватити став жалиоца да потврде не садрже елементе прописане чланом 48. став (3) Закона. Чињеница да су у једном документу периоди извршења наведени прецизним датумима, а у другом описно („током 2024. године“ и „током 2025. године“) не представља недостатак који би довео у питање валидност достављених референци, јер је и на основу таквих података било могуће утврдити да су уговори реализовани у релевантном периоду.

Такође, различит начин исказивања вриједности уговора, односно навођење да су износи са ПДВ-ом у референтној листи, док у потврди није посебно назначено да ли је ПДВ укључен, не утиче на суштину доказа нити доводи у питање испуњеност услова техничке и професионалне способности, имајући у виду да из достављене документације произилази да је изабрани понуђач реализовао уговоре тражене вриједности.

У погледу навода који се односе на оквирни споразум са Градом Зворником, утврђено је да је уговорни орган прихватио укупну реализовану вриједност уговора закључених у оквиру оквирног споразума, што је у складу са сврхом доказивања професионалног искуства, односно доказивања да је понуђач успјешно реализовао послове сличне предмету набавке.

Даље је утврђено да жалилац није доставио ниједан доказ којим би поткријепио тврдње о неистинитости садржаја потврде, непостојању складишног простора или незаконитости обављања услуга. Наводи жалиоца у том дијелу заснивају се искључиво на претпоставкама и сумњама, без достављања релевантних доказа који би довели у питање аутентичност или истинитост достављених потврда.

У односу на наводе о дјелимично прекривеном потпису и печату, утврђено је да су из достављеног документа ипак видљиви битни елементи на основу којих је могуће идентификовати издаваоца потврде, те се не ради о таквом недостатку који би чинио документ правно неупотребљивим или обавезивао уговорни орган да примјени члан 68. став (3) Закона.

Имајући у виду све наведено, овај орган налази да је уговорни орган правилно оцијенио достављене доказе техничке и професионалне способности изабраног понуђача, те да наводи жалиоца не доводе у питање законитост проведеног поступка оцјене понуда.

Слиједом наведеног, овај жалбени навод оцијењен је као **неоснован**.

Узимајући у обзир напријед утврђено чињенично стање, по оцјени овог органа, оспорена одлука заснована је на правилној примјени Закона о јавним набавкама и релевантних подзаконских аката. Законитост оспорене одлуке није доведена у питање наводима из жалбе, те је жалба жалиоца оцијењена као неоснована у смислу одредбе члана 111. став (1) тачка ц) Закона о јавним набавкама („Службени гласник БиХ", бр. 39/14, 59/22 и 50/24), у вези са чланом 228. став (1) Закона о управном поступку („Службени гласник БиХ", бр. 29/02, 12/04, 88/07, 93/09, 41/13 и 53/16), због чега је одлучено као у диспозитиву.

Чланом 108. став (6) Закона о јавним набавкама прописано је да је накнада за покретање жалбеног поступка неповратна у случају неосноване жалбе, те је захтјев за повратак накнаде одбијен као неоснован.

Упутство о правном лијеку: Ово рјешење је коначан управни акт. Против овог рјешења може се поднијети тужба у управном спору пред Судом Босне и Херцеговине у року од 30 дана од дана пријема истог. Такса на тужбу износи 100,00 КМ.

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА

Ервин Бибановић

Доставити:

1. Жалилац
2. Уговорни орган
3. Изабрани понуђач
4. Евиденцији
5. а/а